

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

Danica izhaja vsak petek na celi polji, in velja po pošti za celo leto 4 gld. 60 kr., za pol leta 2 gld. 40 kr., za četert leta 1 gld. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za leto 4 gold., za pol leta 2 gld., za četert leta 1 gl.; ako zadene na ta dan praznik, izide Danica dan poprej.

Tečaj XXXIV.

V Ljubljani, 5. vel. serp. 1881.

List 31.

Pridiga

v baziliki sv. Klementa papeža v Rimu na grobu sv. Cirila, 6. julija 1881, ob koncu ss. Cirilo-Metodove cerkvene slovesnosti slovanskih romarjev.

„Bože, ti pride se nebese, vže se dá ve móku za ves narod.“

(Frižinski rokop. od l. 769.)*

„Deus, tu venisti de coelo, imo te dedisti in supplicium pro omni populo.“

Vvod.

Jezus Kristus, naš Bog in Gospod, je prišel iz nebes in se je dal v dar za ves človeški narod, ali kakor je molil slovenski misijonar pred 1112 leti po lepih gorjskih poljanah našim starodavnim očetom: „Bože, ti pride se nebese, vže se dá v móku za ves narod“ — „Bog, prišel si z nebés, dal si se celó v muko za ves narod“; da si ga rešil greha in ga spravil s svojim Očetom. Preden je pa ta svoj dar opravil, molil je za svoje: Oče ohrani jih, da bodo eno, kakor sva Jaz in Ti eno. In ti — njegovi aposteljni — ktere je izvolil, da naj po njegovem vnebohodu delo svojega Gospoda izpeljujejo in dopolnujejo, ali so po njegovem povelji po vsem svetu, učili vse narode ter jih klicali, vabili in zbirali v edinost sv. Cerkve, Kristusove neveste na zemlji. In ljudje, spoznavši po njih nauku milost Božjo in kako se je je vdeleževati, združevali so se v sv. veri.

Tudi našim prednikom je že v prvih stoletjih keršanstva luč sv. vere prisijala. Po zanesljivih zročilih je sam sv. Marka od Ogleja prišel v naše slovenske kraje. Ravno po tako zanesljivih zročilih vemo, da je sv. Peter — pervak aposteljnov — obiskal Istro, Panonijo in Dalmacijo, spremljan od sv. Klementa, ki je bil pozneje tretji njegov naslednik na rimskem stolu — namestnik Kristusov na zemlji.

Pozneje so drugi poslanci Božji, kakor od južne strani ss. Hermagora in Fortunat. iz Solnograškega sv. Rupert, sv. Virgilij, frižinski vikši pastirji iz Parskega in drugi našim očetom luč sv. vere prižigali. Tako je

*) V izvorniku je pisano: „Bose ti pride ze nebeze vse ze da vmoku. za vuiz narod.“ (Gl. Lehrgeb. der Slov. Sprache, Metelko, XIV.)

bilo keršanstvo že v prvih keršanskih časih med našim slovenskim narodom na vse strani obilno zasajeno; vendar pa spreobrnjeni niso bili vselej toliko vterjeni v veri, ker oznanovavci sv. evangelija, zlasti nemški, dostikrat niso dostojno razumeli njih jezika; v dušnih potrebah se ravno zavoljo tega niso mogli lahko posvetovati s svojimi duhovnimi pastirji. Ko pa od vzhodnje strani prideta v devetem stoletji solunska brata ss. Ciril in Metod iz Carigrada med Bolgare in Moravce in pozneje med Slovence, in sta v njih lastnem maternem jeziku hvalo Božjo oznanovala: o kaka radost je napolnovala serca naših očetov, ko so zaslišali večne resnice v čistem svojem domačem jeziku oznanovati! Kako so bili poživiljeni in poterjevani v sv. veri, ko sta ta brata po njih duhu tudi svete obrede vravnala!

Zato tudi mi Slovenci z vsemi slovanskimi brati pač po pravici tukaj v Rimu v teh lepih in veselih dnevih preslavljamó ss. Cirila in Metoda kot svoja aposteljna; zato smo tudi Slovenci z naj večjim veseljem pozdravljali okrožnico sv. Očeta Leona XIII „Grande munus“ od 20. septembra lanskega leta; zato smo se tudi mi podali na romanje le sem v Rim na grob sv. Petra in Pavla in aposteljna našega sv. Cirila — poživit svoja slovenska serca v veri ter skazat tesno zvezo z rimskim stolom, in ljubezen, vdanost in podložno počenje sv. Očetu Leonu XIII, namestniku Jezusa Kristusa na zemlji.

Da je ta zveza med slovenskim narodom živa, ta vdanost resnična, in ta ljubezen djanska, premislimo v večje prepričanje tega, prvič: Kaj dela naša slovenska dežela in naj bi delala na korist sv. Stola in za ožjo zvezo z Rimom? drugič: Kaj naša dežela dela in naj bi delala oziroma na ss. Cirila in Metoda in na zedinjevanje pravoslavnihi z nami?

I.

Naša slovenska dežela je sicer majhna — šteje le blizo 2 milijona duš v 6 škofijah — toda le s prav malim izjemkom popolnoma katoliška: zato tudi zvezo z rimskim Stolum skerbno ohranjuje in ljubezen do sv. Očeta v djanji vedno skazuje.

Že od časa 1849, ko je bil Pij IX v pregnanstvu v Gaeti, naša dežela leto za letom neprenehoma nabira novčič sv. Petra, počez po kake tisoče na leto, ki se oddajajo ali naravnost v Rim, ali pri apostolskem nun-

ciju, in zdaj v škofiji; in to so čisto radovoljni darovi. Tako je tudi z molitvijo, v kateri se naše véрно ljudstvo vsak dan spominja stiskane sv. Cerkve in sv. Očeta; in pri ss. mašah jemlje se že od davno molitev (kolekta) za sv. Očeta brez prenehanja.

Znano je, kako priljubljene so Slovencem Šmarnice, ki se meseca maja po mestih in po deželi z veliko gorečnostjo obhajajo, kar spričujejo zjutraj ali zvečer z ljudstvom napolnovane cerkve; pri tem je zraven drugega veliko tacega branja, ki vterjuje ljubezen, vdanost, pokoršino do sv. Cerkve, rimskega Stola in sv. Očeta papeža; in v tem prijetnem mescu darujejo se marsiktere molitve, sv. obhajila, tri- in devetdnevne za sv. Očeta. — Znano je tudi kako je v svojem času več naših vojakov navdušenih prostovoljno šlo v vojsko za sv. Očeta. (In ravno odkar so sovražniki papeža oplenili in ga preganjajo, se je zveza našega naroda s sv. Očetom in sploh z rimskim Stolom veliko bolj poživila in vterdila. Ni bilo tudi pri nas brez nasprotnikov sv. Očeta, ki so trosili pohujšanje, vendar vere v narodu niso mogli omajati.)

Res, od kar preganjajo sv. Očeta, je ljudstvo bolj živo vneto in vdano sv. Očetu. Velikansko so se obhajale 18stoletnica sv. Petra, 25- in 50letnica Pija IX in druge slovesnosti, ktere vse razodevale so serca ter njih vnemo za blagor apostolskega sedeža kazale. Tudi naše spodbudne in verske bukve in naš cerkveni časnik, ter sploh katoliško časništvo, pa pridigarji v pridigah in o vsaki priliki v nemajo narod za ljubezen, vdanost in spoštovanje namestnika Kristusovega.

Enaki občutki se bodo zanesljivo gojili tudi nadalje med narodom našim in vedno še bolj živo. Toraj pogosto pridigajmo o potrebi tesne zveze z Rimom; pišimo in razširjajmo take časnike in bolj pogosto hodimo k grobu apostelnov, kjer zveličavna edinost sv. Cerkve človeka tako milotno osrečuje in za vsaki dušni boj oserčuje.

II.

Oziroma na ss. Cirila in Metoda dela naša dežela neutrudljivo na zedinjevanje razkolnikov — z molitvami bratovšine ss. Cirila in Metoda in z materijalno podporo. Že leta 1847 se je tukaj v Rimu, v središu katoličanstva, ustanovila družba z namenom razširjati sv. vero po jutrovnih krajih med Slovani ter jih vabiti nazaj v naročje sv. Cerkve. Toda prekucije tega leta so, kakor marsiktero drugo dobro napravo, tudi to družbo razdajale; ali oživela je zopet s papeževim privoljenjem na Francoskem, kjer ima v Parizu svojo cerkev, v kateri se služba Božja slovanski obhaja, kjer ste postavljeni tudi podobi ss. Cirila in Metoda. S to družbo je sklenjena naprava, v kateri se pripravljajo mladenči za duhovski ali učiteljski stan, ter pošiljajo na vzhod med Slovane.

Potem zgledu napravili so Čehi detinstvo sv. Joana Nep. in za njimi Moravci lastno družbo v imenu in pod varstvom ss. Cirila in Metoda, apostelnov slovanskih, ktera ima delati za versko in umsko omiko Slovanov z molitvijo in daritvijo sv. maše in zlasti s pisanjem različnih bukev s posebnim namenom za združevanje in zedinovanje ločenih slovanskih bratov s katoliško Cerkvijo. Po ustanovitvi vsega tega začelo se je mnogo pisariti in delati za približevanje in zedinjevanje v knjižnem jeziku, pa brez ozira na verske razločke; pa pokazalo se je, kolika stena, kolika zapreka je ravno verska razpertija med Slovani. Brez verske edinosti prazna je vsa književna vzajemnost.

Ta rana sklela je tudi našega nepozabljivega Slomška, ktereга rahločutno-milo serce gorelo je tako za ves narod slovanski, da si je vse prizadjal vpeljati družbo

ali bratovšino ss. Cirila in Metoda, da bi tako tudi Slovenci pomagali svojim ločenim bratom k naj večji sreči, k zedinjenju v pravi veri in ljubezni.

Ko je bila ta bratovšina od sv. Očeta poterjena in je prejela duhovnih milost in dobrot za svoje ohranjenje, o s kolikim veseljem jo oznani, kako ginljivo jo priporoča Slovencem! Med drugim pravi: Stiskani in preganjani vpijejo naši bratje k nebesom, oh vpijmo tudi mi, udje bratovšine ss. Cirila in Metoda! Molitve, milošnje, pa nekervave daritve sv. maše, s tem orožjem se vojskujmo zoper zmoto in krivico. In glejte! molitev predira oblake, milošnja podira steno med Slovani, in rano, ktero je katoliški Cerkvi nekda vsekali nesrečni Focij in pozneje Cerularij, spira kri Kristusova v daritvi sv. maše.

Bratovšina začela se je hitro razširjati in zdaj že čez 30 lét živahno cvetè po vsi naši deželi in nam daje okušati svoj dozoreli sad; ker očitno vidimo, da od tistega časa, ko se je ustanovila, se je jelo razkolništvo bolj predramovati in spreobračati ne le po posameznem, temuè po celih družinah in krajih. Ko govorim o sadu te bratovšine, naj omenim to le: Ko sem prebral okrožnico „Grande munus“, rekel sem: to je sad bratovšine ss. Cirila in Metoda. Tudi to terdim: da smo Slovani iz vsih krajev v srečnih dnevih tukaj v Rimu zbrani, kjer si na grobu sv. Cirila, svojega aposteljna, serca v veri in ljubezni zedinjene poživljamo, tudi to je sad omenjene bratovšine. Toraj podpirajmo in razširjajmo jo tudi še nadalje; ker kolikor bolj se bode množila, toliko bolj množilo se bode tudi število taci, kteri razsvitljeni in omečeni po milosti Božji spoznali bodo in sprejeli resnico ter se vernili v edinost sv. Cerkve.

Kakor z bratovsko molitvijo, tako dela naša dežela materijalno na zedinjenje naših ločencev. Ona daje lepo podporo Jugoslovenom, Bošnjakom, Ercegovcem, zlasti pa Bolgarom, kterim je že več tisoč poslala v Adrijanopol, od kodar tudi njih superijor večkrat sam pride v našo Ljubljano. Posebnega blagra pričakujemo po tej poti za Jugoslovane, odkar so premilostni knez in škof dr. Jan. Krizostom Pogačar, kakor zbiranje darov za sv. Očeta, tako tudi zbirke za Jugoslovane bolj stalno vredili. Tako podpiramo tudi usmiljene sestre, med kterimi je dosti naših rojakinj, in oo. Trapiste, v kterih redu je enako več Slovencev: in ne manj oo. Franciškane, 300letne terpine pod Turkom v unih krajih. V Carigradu je kolegij za mašnike, kteri prestopajo iz razkolništva v katoliško Cerkev. Vsi ti za mladino veliko delajo: in vse te podpirati, kolika dobrota je to! Kolikor bolj tedaj bodemo vse take naprave podpirali, toliko več naših ločenih bratov povračalo se bode v naročje sv. Cerkve.

Predragi, po rodu in veri zedinjeni bratje slovanski! delajmo neutrudljivo, da bodo tudi naši ločenci skoraj skoraj zedinjeni z nami; ker včerajsni dan od sv. Očeta tako slovesno in prijazno sprejeti — gledali smo očeto vsko ljubezen, ki se razliva iz globočine njih milega serca na nas Slovane, vidili smo pa tudi, kakor že iz večkrat omenjene okrožnice, tako iz včerajsnjega milostnega govora Njih vroče želje, da bi bili kmalo vsi v veri edini in tako sposobni za velike namene, h kterim smo po Njih besedah Slovani odločeni. Res, delajmo v ta namen neutrudljivo, pišimo knjige, zlasti brošure za poduk ločenih narodov, in časnike — posebno želeli bi bil velik časnik v cirilici — morebiti ob enem v gajici — za vse Slovane.

Tukaj v Rimu, na grobu sv. Klemenca, ktereга svetinje prenašale so se po naših krajih; tukaj na grobu sv. Cirila, našega aposteljna, si podajmo roke, da hočemo take stvari podpirati in razširjati, ter zakličimo iz dnu svojega serca v nebesa:

O da bi po milosti Božji, po mogočni prošnji Marije brezmadežne Device, po priprošnji ss. Cirila in Metoda, po molitvi sv. Klementa in pri svitu „Luči na nebu“ („Luminis in coelo“) Leona XIII, povernili se vsi narodi, še zlasti matere Slave sini, v edinost Matere sv. katoliške Cerkve, da bi bil en hlev in en pastir!

Sveto leto pa molitev in pogoji za odpustke.

(Dalje.)

Za vdeleževanje odpustkov se pa več reči tirja. Za vsak odpustek sploh se tirja:

1. Namen ali želja, se odpustkov vdeležiti; in ako jih želi dušam v vicah darovati, je treba še posebej ta namen narediti, n. pr. za starše, sorodnike, dobrotnike itd., katerim jih hoče kdo nakloniti. Vendar pa se ne tirja ga za vsak odpustek posebej narediti, ampak zadostuje, da se ta namen zjutraj za celi dan naredi po navodu sv. Leonarda Porto-Mavricija.

Tudi ni potreba vediti, na ktere molitve in pobožnosti ravno so odpustki navezani, ampak zadostuje že sama želja in namen se jih vdeležiti, kolikor mogoče veliko. Zakaj marsikdo opravlja eno ali drugo molitev, od ktere ne vé, da je z odpustki obdarovana; ako zgorej ome-njeni namen naredi, se jih vdeleži; ako pa namena ne naredi, se jih pa ne vdeleži; ako pa stori namen, da želi dušam v vicah jih odstopiti, naj naredi ta namen vsako jutro n. pr. tako-le: „Želim danes skoz celi dan odpustkov vdeležiti se, kolikor mogoče veliko, in jih za te in te duše v vicah darovati“. Ako bi ljudje vselej zjutraj za celi dan taki namen storili, bi se zamogli slednji dan več ali manj odpustkov vdeležiti, ko se jih pa veliko zgubi, ker namena ne naredijo. Bravši bukvice „Sveto leto“ se bo slehern prepričal, da skoraj vsak ima navado kako molitev ali pobožnost opravljati, za ktero je več ali manj odpustkov podeljenih, katerih bi se toraj vsak dan ali vsaj vsak teden ali mesec zamogel vdeležiti, ako bi imel navado vsak dan, ali vsaj večkrat v tednu ali mescu narediti namen se odpustkov vdeležiti. Veliko bi tudi dušam v vicah pomagali, ako bi potem tako zadobljene odpustke njim v prid odstopili. Zlasti udje bratovščin in tretjega reda sv. Frančiška naj ne pozabijo, vsako jutro namen narediti. Sploh naj bo to vsim priporočeno, posebno še zdaj v svetem letu, da naj bi na ta način se prav veliko odpustkov vdeležili in jih dušam v vicah darovali, ter si po tej poti veliko priprošnjikov v sedanji sili in spačenem času pri izvoljenih zadobili, ki bodo potem za svoje dobrotnike in rešitelje neprenehoma Boga prosili.

2. Za vdeleževanje odpustkov je nadalje potreba, da si v posvečujoči gnadi božji; zakaj brez gnade božje ni mogoče nič za večno življenje zaslužnega storiti, ker je človek v smertnem grehu na duši mertev in torej kot tak ne more ne sebi ne dušam v vicah zaslužnih časnih kazni izbrisovati; sam nič za nebese ne zasluži, in kar sam nima, tudi drugim dati ne more.

3. Treba je pobožno in natanko opraviti vse, kar ukazujejo sv. Oče, ki odpustke dovolijo; kajti le proti temu, da se to in to spolni, so odpustki podeljeni.

4. Pri molitvi za odpustke je treba besede izgovarjati, ne pa jih samo z očmi ali v mislih brati.

5. Molitve morajo se opraviti ravno tisti čas, ki je v papeževih pismih za vdeleževanje odpustkov odločen.

Vse do zdaj povedano velja za odpustke sploh, torej tudi za nepopolnoma. Za popolnoma odpustke se pa razun tega navadno tirja tudi še vredno prejetanje

zakramentov sv. pokore in sv. Rešnjega Telesa, molitev v papežev namen, véasi tudi obiskovanje kake cerkve. Da se kdo popolnoma odpustka v vsem njegovem obsegu popolnoma vdeleži, se še tirja, da nima nobenega, tudi malega ali odpustljivega greha in tudi nobenega prostovoljnega nagnjenja k grehu.

(Dalje sledi.)

Trojna božja pot

s svetimi stopnjicami na Kranjskem.

IV. Molitve in premišljevanja pri obiskovanji ss. Stopnjic.

(Dalje.)

XVII. Stopnjica.

Hvaljen bodi Jezus Kristus, in česena njegova prežalostna Mati Marija!

Jezus gre zadnjikrat v Jeruzalem velikonočno jagnje jest, postavi Rešnje Telo in nam dá hrano za večno življenje.

Daljno premišljevanje.

Obhajat poslednjič veliko noč šel si, o Gospod! z učenci v Jeruzalem; tam si postavil sv. Rešnje Telo, ter dal nam hrano za večno življenje, rekoč: Kakor je mene poslal živi Oče, in jaz živim zavoljo Očeta, tako bo tudi tisti, kateri mene je, živel zavoljo mene.“ Dodeli mi toraj, o presladki Jezus! da se pogosto in vredno nasitujem s Tvojim presvetim Telesom in vživam Tvojo presveto Kri, da živim Tebi vekomaj. Amen.

Oče naš. Česena si Marija. Čast bodi Očetu i. t. d. Prosite za-me vsi svetniki i. t. d.

XVIII. Stopnjica.

Hvaljen bodi Jezus Kristus, in česena njegova prežalostna Mati Marija!

Jezus gre umivat noge svojim učencem in me uči, da moram rad opravljati bližnjemu tudi naj manjši službo.

Daljno premišljevanje.

Kar so opravljali pri judih naj manjši služabniki, prevzel si to Ti, Gospod nebes in zemlje, ter si omival noge svojim učencem. Pervi bil je na versti Simon Peter, da mu umiješ noge. Pa ta Tvoja prevelika ponižnost ga je presunila tako, da se Ti brani, rekoč: Ne boš mi umival nóg vekomaj ne. — Kaj mu pa Ti, o Jezus! odgovoriš na to? Simon, ako te ne umijem, ne boš imel deleža z menoj, to je, ne boš deležen mojih zakladov in ne mojega povelicanja. O Gospod! to je nauk za me, da moram bližnjemu rad opravljati tudi naj slabši službo, če hočem biti kedaj deležen Tvoje časti v nebesih. Nagni danes moje nečimerno serce, da se zavoljo Tebe rad vdam postrežljivi ljubezni do revnih, bolnih, zapuščenih in družih sirót. Amen.

Oče naš. Česena si Marija. Čast bodi Očetu i. t. d. Prosite za-me vsi svetniki i. t. d.

XIX. Stopnjica.

Hvaljen bodi Jezus Kristus, in česena njegova prežalostna Mati Marija!

Jezus gre do potoka Cedrona, opravi slovesno molitev; uči me, da kakor je on enega bitja z Očetom, da se moram tudi jaz z Bogom zediniti v svetosti in ljubezni.

Daljno premišljevanje.

Ko si bil, o Gospod! po zadnji večerji s svojimi apostelji zahvalno pesem odpel, si šel iz mesta proti Oljski gori. Povzdignil si oči v nebo in rekel: „Oče,

ura je prišla, poveličaj svojega Sina, da Tvoj Sin Tebe poveliča.“ Preserčno si molil za-se, za svoje in za poveličanje svojega Očeta, molil za svoje učence in za vse tiste, ki bodo po njih besedi verovali v Tebe, in prosil si, da bi bili vsi edini v edini pravi veri in v ljubezni, ter tako enkrat deležni postanejo Tvojega veličastva v nebesih. Ta Tvoja slovesna molitev, o Jezus, me spodbuja, da moram preserčno ljubiti Boga in se z njim zediniti s tem, da spolnujem njegovo sveto voljo, da ga nikdar ne žalim, in da išem ohraniti mir, edinost in zločnost s svojimi keršanskimi brati. Tako bom res otrok Božji in tvoj učenec, o Jezus, in po smerti deležen tvojeja obljubljenega veličanstva. Amen.

Oče naš. Češena si Marija. Čast bodi Očetu i. t. d.
Prosrite za me vsi svetniki i. t. d.

XX. Stopnjica.

Hvaljen bodi Jezus Kristus, in češena njegova prežalostna Mati Marija!

Jezus na Oljski gori moli trikrat in prosil, naj bi se meni prizaneslo.

Daljno premišljanje.

Izmolil si bil, o preljubi Jezus! preserčno molitev, približal se Oljski gori, šel na vert Getzemani, si tam pokleknul in zopet molil: „Moj Oče, ako je mogoče, vzemi ta kelih (terpljenja) od mene; vendar ne moja, ampak Tvoja volja naj se zgodi.“ Potil si pot, ki je tekel kakor kervave kaplje na zemljo. — Pri tem pogledu so sterméle nebesa, angelj pride in Ti prinese tolažilo od Očeta. Mar Ti, moj Gospod! nimaš sam zadosi moči, da bi zmagal težave in britkosti? Čemu Ti je angelj? Čemu taka britka žalost? Čemu trikratna prošnja, da bi se Ti terpljenje odvzelo? Nisi ne potreboval angeljeve pomoči, o usmiljeni Jezus, da zmagaš britkosti, temuč meni si le pokazati hotel in mi povedati, da nisem od Boga pozabljen, kadar sem v skušnjavah, da gledajo na-me nebeščani, da se angelji veselje, če premagam skušnjavo, da se veselje vse nebesa, ako se grešniki tukaj spreobernejo in poboljšajo. Vem pa, da se jih mnogo noče vdeležiti neskončnega zaslužnja Tvojega britkega terpljenja in Tvoje prelite kervi. Vsa taka terdovratnost in nesreča človeških otrok Ti pa dela toliko žalost, da si sam rekel: „Moja duša je žalostna do smerti!“ Trikrat prosiš, da bi se meni prizaneslo, — prosiš trikrat, da bi jaz ne bil večno kaznovan, temuč da bi se veselil v nebesih. Moja duša, o Gospod! Tebe skerbí tolikanj, da tvoje telo kervavi pot poti. — Duša moja! glej, kaj Jezus za te terpi! O hvali Ga za to z večno častjo in hvalo in iz dna svojega serca! Amen.

Oče naš. Češena si Marija. Čast bodi Očetu i. t. d.
Prosrite za-me vsi svetniki i. t. d.

XXI. Stopnjica.

Hvaljen bodi Jezus Kristus, in češena njegova prežalostna Mati Marija!

Jezus gre svojemu izdajavcu naproti. Pridi tudi k meni in ne dopusti, da bi obtičal tam, kamor me je morebiti izvabil svet in lastna samopašnost.

Daljno premišljanje.

Odmolil si, o Jezus! na vertu Getzemani in nisi počival, temuč šel si izdajavcu naproti. Nisi se ga bal, ker vedel si, kaj Ti bo terpeti; hotel pa si pokazati svojim sovražnikom, da rad terpiš, kar koli je volja nebeškega Očeta. Ko te je izdajavec Judež poljubil, si stopil pred njegove rabeljne in jih vprašal: Koga iščete? Odgovorili so: Jezusa Nazarenskega. Na to si glasno rekel: Jaz sem. Imel pa je Tvoj glas tako moč, da je

vergel na tla izdajavca, farizeje, beriče in vojake, ter lahko bi jim bil ubežal, pa nisi hotel, in si jim pokazal, da ne morejo nič storiti, dokler Ti sam nočeš. Pripustil si, da so vstali in zopet jih vprašal: Koga iščete? Odgovoré Ti prederzno: Jezusa Nazarenskega. Odgovoriš jim zopet kratko: Povedal sem vam, da sem jaz; ako tedaj mene iščete, pustite mirno oditi moje učence. Sovražnikom svojim pa si rekel: To je vaša ura in oblast temè. O Gospod! kako preserčno si želel celó svojega izdajavca Judeža rešiti večne kazni. Ali on ni maral za nič več, ko je imel srebernike v žepu, hudobo pa v sercu; ves zaslepljen je šel proč ter hitel v pogubljenje. Le prehitro se je spremenil apostelj v naj hujega sovražnika Tvojega, ker preslepila ga je lakomnost. Oh, tudi jaz pozabim prenaglo, kar sem obljubil pri svetem kerstu Tebi, o Jezus, da hočem biti namreč le Tvoj učenec, biti pravi ud sv. katoliške cerkve, živeti po njenih ukih, večkrat prejemati njene ss. zakramente in dati za vselej slovo hudiču in njegovemu djanju. Kaj mi pa danes pričuje moja vest? Ne zapusti me, o Gospod, da bi obtičal tam, kamor me je zvalil svet, zapeljal hudobni duh in potopila lastna samopašnost! Amen.

Oče naš. Češena si Marija. Čast bodi Očetu i. t. d.
Prosrite za-me vsi svetniki i. t. d.

XXII. Stopnjica.

Hvaljen bodi Jezus Kristus, in češena njegova prežalostna Mati Marija!

Jezusa primejo, ga zvežejo, vklenejo in peljejo v Jeruzalem k sodbi. O Jezus! naj razvežejo Tvoje vkljenjene roke vezi moje po grehu zvezane duše.

Daljno premišljanje.

O Gospod! Ti si povsod delil dobrote, napolnoval tudi celi svet z milostjo svojo. Kako so se tedaj mogli prederzniti Te prijeti, zvezati ter Te peljati kakor kakega hudodelnika k sodbi v Jeruzalem? Nisi se skrival, tudi ne bežal, temuč šel si sam svojim sovražnikom naproti, dal se jim prijeti in zvezati; prepovedal si še celó svojim učencem, da Te ne smejo braniti z mečem, in prizdravil si uho Malhu, kateri Te je prišel lovit. Še celó z nebes nisi hotel legijonov angeljev, da bi Te branili, ker bilo Ti ni nič drugega mar, kakor se bolj ponižati pred svojim Očetom ter spolniti njegovo sv. voljo. To pa vse zato, da naj le meni bo pomagano, da naj le jaz rešen bodem večnega terpljenja. Molim tedaj Tvoje vkljenjene božje roke in častim Tvoje vezi, častim Tvoje zaničevanje, ker po vsem tem je moji duši dodeljenih toliko dobrot in milost, kolikor jih potrebujem, da dopadem Bogu. Ker pa vém, da me greh še vedno derži zvezanega, Te prosim, o Gospod! naj razvežejo Tvoje vkljenjene roke grešne vezi moje duše. Amen.

Oče naš. Češena si Marija. Čast bodi Očetu i. t. d.
Prosrite za-me vsi svetniki i. t. d.

XXIII. Stopnjica.

Hvaljen bodi Jezus Kristus, in češena njegova prežalostna Mati Marija!

Jezus gre zvezan v Jeruzalem k Anu sodniku. Uči me, da naj kristjan, če je po nedolžnem preganjan in zaničevan, iz ljubezni do Njega vse voljno prenaša.

Daljno premišljanje.

Ko si se dal prijeti beričem, o Gospod! zvezati se jim in vkliniti, zaničevali so Te oni, bili s pestmi, pahali sem ter tje in preklinjali grozovito! Ti pa, nedolžni Jezus! si molčal. Tako nad Teboj razsajaje pripeljejo Te v Jeruzalem, kot razbojnika, da Te postavijo pred Ana sodnika. — Kako je to, da se daš, preljubi Jezus! v roke takim grozovitežem, ki delajo s Teboj, kakor

s kakim razbojnikom? Zvežejo Ti presvete vsemogočne roke, ktere so dajale gluhim posluš in odpirale slepim oči; bítejo Te po presvetih ustih, kterim je bilo pokorno morje in vetrovi; zasramujejo Te, kakor hudodelnika, dasiravno si bil ves nedolžen. Oh, in vendar moram gledati, kako Tebe, vsegamogočnega Boga, zvezanega, zapljuvanega, zdelanega peljejo po Jeruzalemu do sodnika Ana. Ti, nedolžno Jagnje, se ne braniš, tudi se ne zagovarjaš, ampak molčiš! — Kdo more dopovedati, kako popolnoma bi bila tista duša, ktera bi rada terpela na tem svetu zavoljo Tebe, če bi jo kdo zaničeval, pretepaj, gerdo z njo ravnal, in bi tega ne tožila nikomur drugemu, kakor le Tebi, o Jezus? — O moj Bog! kako daleč sem še jaz od take ponižnosti, od take popolnosti! Dodeli mi, o Gospod, dar voljnega poterpljenja! Amen.

Oče naš. Češena si Marija. Čast bodi Očetu i. t. d.
Prosíte za-me vsi svetniki i. t. d.

(Konec nasl.)

Ogled po Slovenskem in dopisi

Iz Ljubljane. „Slovenec“ in „Danica“ sta naslednji telegram poslala sv. Očetu:

Detestatur facinora commissa in Pium, admiratur magnanimitatem captivi Leonis — unacum catholicis lectoribus obientissimi filii.

To je: Studimo ostudnosti počete zoper Pija; občudujemo velikodušnost Leona v jetništvu — s katoliškimi čitatelji ob enem.

Odgovor:

Il Santo Padre vuole, che siano reze grazie a tutti coloro, che recando conforto all' amarezza del suo animo pei fatti occorsi nella notte del 13 gli manifestarono sensi di orrore e di protesta mentre imperte a tutti l'Apostolica Benedizione.

L. Card. Jacobini.

To je: Sv. Oče hočejo, naj se zahvala naznani vsim tistim, kteri so poslali tolažilo za Njihovo dušno britkost zaradi dogodb 13. julija, ker so razodeli občutke groze in oporeke, in ob enem vsim podelijo Apostolski blagoslov.

L. kard. Jakobini.

Orgljarška šola se je za letos sklenila v četrtek, 28. jul. s sv. mašo v alojzijeviski kapeli in s poskušnjo v navadni šolski sobi v alojzijeviski. Pri sv. maši je č. o. Angelik orgljal, učenci pa so prav spodbudno peli. Pri skušnji je bil razun gospodov učitelj navzočen mil. g. prošt dr. A. Jarc, g. Belar, vodja mestne šole pri sv. Jakopu, in še nekaj drugih gospodov. Učencev je bilo pri skušnji 14, ki so se skoz leto učili v treh oddelkih. Izpraševal jih je najpred č. g. J. Gnjezda iz liturgije in nekoliko iz zgodovine cerkvene glasbe, potem g. vodja A. Förster iz glasbene teorije, na to so vsak nekoliko igrali na orgljah, potem so pod vodstvom č. o. Angelika nekteri posamezni in slednjič vsi skupaj nekoliko koralno peli. K sklepu je bila še poskušnja na glasoviru v gimnazijskem poslopji. Kakor čisto izučena sta dva zapustila šolo za to leto.

Na Dobračevi, 27. mal. serp. (Požar.) Žalostno novico Vam imam pisati. Včeraj, 26. mal. serp., nastal je pri eni hiši na Dobračevi ogenj, ki se je na vse kraje razširil. Zgorelo je 15 hiš, 2 hleva, 16 kozolcev, nekaj dervarnic in pa hlevi, ki so se s hišami stikali; dva hleva sta bila posebej zidana, in eden je bil posebno velik in naj lepši v celi fari, bilo je na njem nad 30 vozov sena in še druge klaje dosti. Ker je bil včeraj ravno praznik sv. Ane, so bili ljudje veči del v cerkvi, ko je začelo goreti, razven tega pa je bila v pol ure skoraj vsa vas v ognju. Gorelo je še celo noč in še

danes ni nehalo popolnoma goreti, dasi je po noči dež pomočil.

Od beneških Slovencev nam je zopet enkrat došlo znamenje življenja, namreč priserčna pesem, ki se je med drugimi glasovala v Videmski akademiji o slovesnosti ondotnega prevzviš. gosp. nadškofa in ki stoji na koncu teh verstic. Ta slovesnost se je z velikanskimi slovesnostmi obhajala 18. maja tega leta in ker nam je od dobrega prijatelja poslana omenjena pesem, naj (po „Eco del Litt.“) nekaj omenimo tudi o slovesnosti sami.

Videmski nadškof mons. Andrej Casasola so namreč ta dan obhajali 50letnico svojega duhovstva in 25-letnico svojega škofovstva. Videmska nadstolnica, kakor Goriška, ima patrona sv. Hermagora in ste ti dve nadstolnici, kakor bližnji sosedinji, tako tudi sestri med seboj. K slovesnosti so bili prihiteli duhovni pastirji iz naj daljnjih krajev obširne nadškofije v mesto Videm, ki je bilo v praznični slovesnosti. Cerkevna slovesnost je bila prelepa s pričujočnostjo toliko duhovstva in ljudstva, z imenitnim petjem (tenorist je bil prišel celo iz Benedk), z izvrstnim govorom, z nadškofovim blagoslovom in popolnim odpustkom za to priliko.

Med skoraj neštevilnimi darovi, s kakoršnimi so od vsih strani, bi djal, obsipali ljubljene nadpastirja, naj omenimo le kaj malega. Izročena je bila nadškofu prelepa adresa s prezalimi spominskimi slikami, delo slovečega prof. Lovr. Schiavi-a*) Koperskega. Podoba ss. Hermagora in Fortunata, delo v svili in s šivansko. Predraga mitra. Živ jagnjič, v ta namen rejen od dečkov v hospicu v Čedadu. Bile so vmes prav drage ali pa s trudnim delom doveršene reči.

Zlasti imenitna je bila na večer glasbeno-slovstvena beseda (akademija) v prekrasno olepšani dvorani, ki je bila vsa do gneče napolnjena. Sprejêt je bil višji pastir z nezmernim veseljem in tleskanjem in nasledovali so govori, deklamacije, petje itd. Tukaj se je prav pokazal katoliški duh pri veselici, ker ni se preslavljal en sam jezik ali poviševala ena sama narodnost; verstili so se razni jeziki, kakor sa. Cirila in Metoda dan v Vatikanu, slišale se prelepe kompozicije v latinskem, hebrejskem, gerškem, slovenskem jeziku in pridana jim je bila laška prestava; glasile se še neke posebne narečja, ki so poslušavcem prav dobro vstrezale. K temu pa so še naslednji dan gg. semenišniki prevzviš. napravili svojo lastno posebno akademijo, ki je bila enako priserčna, osobito so v pesnih in govornih preslavljali sv. aposteljna Andreja, patrona preč. gsp. jubilanta. — Nasleduje slovenska pesem.

Njegovi prevzvišenosti
prečastitemu nadškofu Videmskemu
g. g. Andreju Casasola
o njegovi petindvajsetletnici škofijstva
in
petdesetletnici mašništva
Beneški Slovenci.

Veseli se nadškofija
Oče mili, Te slaveč,
In beneška Slovenija
Daje ti pozdrav goreč.

*) Kdaj bodo že Italijani sploh opustili barbarsko in lažnjivo pisavo: „Schiavi“ (namesto pravičnega „Slavi“), bodi si v občnih ali lastnih imenih? Bolj olikani laški časniki, kakor „Unità“, „Aurora“ itd., so se že izkopali iz te stare vraže.

Petdeset si let mašništva
 Že dosegel — lepa čast!
 Petindvajset že škofijstva
 Ti od Pija je oblast.

Ti Slovanskega naroda
 Na Beneškem si Pastir,
 Pa Cirila in Metoda
 Slédnik, kažeš blágra vir.

Hvalo, slavo vsak Ti poje,
 Za Te prosi vsak Bogá —
 Kaj pa sred te slave Tvoje,
 Kaj Slovenec Ti podá?

Pómrad spet se je vernila
 Z glasnim petjem drobnih ptic,
 Vso naravo prerodila,
 Natrosila nam cvetlic.

Lahko bi cvetlic obilo
 Naših vtergali gorá,
 K godu Tvojemu v vezilo
 Venec Ti podali ta.

Ali rožice minijo,
 Ki narava jih delí,
 Zima dahne — pobledijo,
 Kmaló cvet jim odletí.

Drugo cvetko mi imómo,
 Ona ne zamrè nikdar;
 To ponižno v dar Ti dámo,
 Prečastiti naš Vladár!

V serci našem ta prenežna
 Rožica scvetela je:
 To ljubezen je hvaležna,
 Ki gojimo jo za Té.

Res, ljubezen čisto, sveto,
 Ki spremembe ne pozná,
 Ljudstvo Tvoje za Te vneto,
 V dar Sloven Ti danes dá.

V dar Ti dá, proseč Te milo,
 Viši dušni naš Pastir!
 Da Ti sprejmeš to vezilo,
 Ki imó le v serci vir.

Srečo naj Ti Bog dodéli,
 Ljubo zdravje, mir sercá,
 In pri vsakem naj Te déli
 Blagoslov njegov spremljá.

Naj njegova roka sveta
 Čuva Tebe vseh nadlog:
 Dolgo, dolgo še Očeta
 Dobri naj nam hrani Bog!

Brana v slavni Videmski akademiji 18. maja 1881.

D. Peter Podreka.

Iz Amerike. (Iz pisma M. Trobičeve do preč. gosp. kan. A. Zamejca: Duhovne vaje za mladino. Mesto Šakopí. Vabaša: križev pot; šmarnice; davica; prvo Obhajilo; deček nanaglomá ozdravel; g. Peter Jeram; Jan. Solnce; letina.) Takrat, ko je Vaše drago pismo priromalo do nas, sem bila pri preč. g. dekanu Al. Plut-u (našem rojaku), kakih 40 ur od nas. Peljala sem jim tisto deklico, ki je njih sestričina in je prišla z g. Stariham iz Kranjskega. Bila je pri naših nunah 5 mesecev, da se je malo izučila. Ker so pa ravno oo. jezuiti bili pri njih in so imeli duhovne vaje za fante in dekleta, so me č. g. Plut prosili, naj ostanem en čas tam, da se

dekle malo privadi, ter bode mogla sama opravljati; sem pa ostala 19 dni.

Pri duhovnih vajah je bilo kaj lepo. Bilo je v nemškem jeziku, ker v Šakopí, kjer so g. Plut, so Nemci sami za-se, Irci imajo pa tudi svojega duhovna.

Mesto ni veče kot Vabaša, pa so skoraj sami katoličani. — le malo je drugovercev; ravno nasproti je pa pri nas. Vidilo se je pa tudi, da ne živé med drugoverci, tako obilno število jih je prihajalo k pobožnosti vsak dan — dopoldne dekleta, zvečer fantje. Vsi so se lepo obnašali. Pri govorih so smeli tudi drugi biti pričujoči. Kako lepo je bilo viditi, ko so imeli skupno sv. Obhajilo! Na sto in sto je bilo na prvo deklét, in drugi dan fantov ne dosti manj, ki so prav pobožno pristopali k mizi Gospodovi. Šakopí slovi za eno naj boljših duhovnij v Minesoti.

Zdaj pa še kaj o Vabašah. V postu so imeli vsako sredo in petek zvečer sv. križev pot in drugo pobožno branje in premišljevanje v dveh jezikih. Ljudí je vselej veliko prihajalo... Velikonočne praznike smo veselo praznovali, g. brat v Vabašah, g. kaplan (Kranjec Jeram) pa pri dveh podružnicah. Tudi Šmarnice smo lepo obhajali vsak večer v dveh jezikih, učenke in nune so pele vse druge dni, le v nedeljah je naš kor pél. Pervi in zadnji dan majnika so bile učenke vse v beli obleki zbrane okoli Marijiniga altarja, kar je bilo prav ganljivo. Ljudí je vselej precej prišlo; po trikrat na teden je bil blagoslov, — takrat je bilo prav veliko ljudí.

Vratna bolezen (je bila že v postu) je spet začela otroke napadati prav hudo, noben zdravnik ne more pomagati, prav veliko jih umerje — v Vabašah kacih 10 v dveh tednih. Pri dveh hišah so umerli po trije, pri eni štirje.

12. jun. smo prvo sv. Obhajilo prav slovesno obhajali. To je bil vesel dan za vso faro... Otrók je bilo 74. G. brat se je trudil z njimi 6 tednov po 6 ur na dan, da jih je pripravil, kar je naj bolje mogel, za ta naj imenitniši in naj veselejši dan. Bili so otroci že poprej precej podučeni, kateri so hodili v nunsko šolo, sej jih je hodil vsak dan učít in tudi nune jih učijo; med tem časom je le ponavljal in jim še bolj natanko razlagal. Na njih obnašnji je bilo viditi, da so bili res dobro pripravljani. Zadnji teden so vsi delali dolgo spoved in tako so bili nekteri ginjeni, da so jokali. V soboto potem so šli vsi še enkrat k spovedi. Obhajani so bili v nedeljo ob desetih med slovesno sv. mašo.

Zbrali so se v šoli. Mladenči v črni, deklice vse v beli obleki. Fantje s cvetličnimi šopki na suknjah, dekleta z belimi vencí na glavi in z višnjevimi svilnatimi traki opasane, in obojni z rožastimi voščeniimi svečami v rokah. Tako so šli v sprevodu iz šole v cerkev, za njimi osem mladenčev v cerkveni opravi in g. dekan. Potem vsi drugi, najprej mladenči in zastava sv. Jožefa, za njimi 6 malih deklic, ktere so svetile pri obhajnji; ker so bile ozališane z rudečimi vencí in traki. Potem spet bandero sv. Patricija, za njimi vse dekleta in samostanska prednica. To je bil neizrečeno lép obhod, ljudí toliko, kakor le kedaj, še drugoverci so prišli zijale past. Ko v cerkev stopijo, smo na koru „Veni Creator“ zapeli. Otroci so se vverstili okog altarja, kjer so jim bili nalaš klopi napravili. Potem je bila slovesna sv. maša in dva prav ganljiva govora, da se jih je mnogo solzilo. Pred obhajanjem in po obhajnji so na glas molili lepe molitve v angleškem jeziku. K sv. Obhajilu sta pristopila po dva in dva. Ko so poobhajilne molitve odmolili, so šli ravno tako v obhodu nazaj v šolo.

Potem so imeli veliko kosilo na nunskem vertu, za katero se je več dni kuhalo in peklo. Vsih je bilo okoli 100, ker bili so zraven tudi mašni strežniki in

kteri je kaj pomagal. Popoldne so spet šli v obhodu v cerkev k litanijam in po litanijah so s prižganimi svečami v rokah in stoječi na glas kerstno obljubo ponovili pred sv. Rešnjim Telesom, katero je bilo izpostavljeno. Po blagoslovu s sv. Rešnjim Telesom so bili blagoslovljeni škapulirji, kateri so bili vsim djani na vrat. Obmolili so koj 7 očenašev in češenamarij za odpustke in šli v sprevedu v šolo ter dobili še malo južino in bili obdarovani s krasnimi podobnicami za spomin, ob 4 popoldne so se razšli vsak na svoj dom vsi veseli in srečni, vse drugač kot svatje od ženitnine. — Ta dan bo vsi duhovniki ostal v blagem spominu. Še protestantje so v svojo časnike veliko o tem pisarili.

Ravno zdaj bo pogreb ene tistih srečnih deklic, ki je bila zdaj pri prvem sv. Obhajilu in je v Gospodu zaspala. Imela je davico (vratno bolezen).

Nek irski fantiček, ki je že 5 lét ob berglji hodil, je ta dan ozdravel; v cerkev je prišel še z bergljo, iz cerkve gredé je ni več rabil, šel je z drugimi tako, da ga ni bilo poznati, le prav malo krutjev je še. Opravljali so zanj 9dnevnic, on sam in tudi drugi. In ravno ko je k sv. Obhajilu imel pristopiti, so mu vse bolečine v nogi nehale, in šel je lahko k sv. Obhajilu brez berglje. Od takrat je ni več rabil, — zdaj jo pri altariji hrani.

Dan poprej je ta dobri fantič pri Marijinem altariji klečal in milo jokal. Marija se ga je usmilila in mu sprosila zdravje; sam mi je ta teden pripovedoval, kako je ozdravel. Od takrat ga noga več ne boli, le malo krajši je, ker mu jo je bolezen skercila.

Danes se naš č. g. Peter Jeram selijo v svoj misijon. (Imel je lansko leto novo mašo in je bil dozdej kaplan pri g. dekanu Trobec-u; zdaj pa bode veliki misijon ločen v dva ter bo opravilo veliko ložeje.)

Ravnokar je Janez Solnce (ki je šel lani v Ameriko) prišel na počitnice. Še 3 leta, pa bo duhoven, če je Božja volja.

Pri nas je huda vročina, zdaj že v senci čez 90 stopinj.

Letina ne kaže dobra, ker v majniku je bila suša, je pšenico poškodovala, prav redka je in majhna. . .
M. Trobec.

Razgled po svetu.

Iz Jeruzalema, mesca rožnika. (Cesarovič Rudolf in veliki knez Ferdinand Toškanski v svetišču „Ecce Homo“.) Alfons Ratisbon v 17. zvezku, ki jih na svitlo daje v Jeruzalemu, piše nekatere stavke tudi o cesaroviču Rudolfu. Pravi namreč: Nič ni slavnišega, nič spodbudnišega, kakor je bil pred nekaj leti prihod Nj. veličanstva avstrijskega cesarja Frančiška Jožefa. Sedanji čas se ta spomin obnavlja v vsih sercih in ne malo je to pripomoglo k navdušenosti, s kakoršno je bil zdaj sprejeman mladi cesarski dedni princ.

Naj ostanemo pa pri tem, da omenimo le reči, ki nas osebno tičejo.

Izmed samih dveh dni, ki sta ju Rudolf in Ferdinand prebila v Jeruzalemu, sta eno celo uro posvetila svetišču „Ecce-Homo“ in stanovanju naših sirót.

Neprevidoma opomnjen, da prihajata princa, sem s prednico in njeno pomočnico hitel k svetišnjim vratam, da sprejmemo plemenita romarja in njune spremeljavce. Bili so zdajci pričujoči.

Dovolil sem si princema ob kratkem resno pojasniti in jima naznaniti tolažbo, zlasti o naših časih, da kralji ali cesarji zamorejo stopiti k znojju oboka „Ecce-Homo“, kjer je Jezus Kristus, Kralj kraljev, s ternjem kronan, zaslišal svojo smertno obsodbo. Potem ko sta

princa z vso priljudnostjo v preddvoru pozdravila prednico in njeno pomočnico, sta se podala proti spravnemu altariju (pred katerim sijonske hčere vsak dan trikrat pojoč molijo za spreobrnjenje judov, rekoč: „Gospod, odpusti jim; ne vedó, kaj delajo!“). Pokleknila sta in globoko zamišljena molila nekoliko trenutkov; potem sta se približala skali Litostrotos, ki je podlaga glavnega oltarja, in sta jo poljubila z vidnim ginjenjem.

Ko sta razne oddelke svetišča zaporedoma ogledala, sta obhodila samostan in prišla do prebivališa sirót v tej napravi. Ena izmed njih je podala cesaroviču cvetličan venec in govorila nekatere besede za poklon. . . Zahvalil je Sestre in deklice z nekaterimi prav primérnimi in priserčnimi besedami. Obhodila sta potem šolske razrede, delavšnice, obednico, kapelico za shode in lepo nadhišje (teraso), od koder je razgled, kakoršnega ni drugje na svetu. Princa sta kazala toliko blago naklonjenost in plemenito priprostost do naših ubozih arabskih otrók, da se ne moremo dočuditi temu tako ginljivemu in v resnici keršanskemu prizoru. S cesarovičem so bili naslednji gospodje: Prelat Nj. Svetosti dr. Mayer; general gr. L. Waldburg; gr. de Hoyse; major Eschenbacher; gr. Egon Chorinsky; gr. Mavricij Salm; gr. Jul. Hirsy.

Bratovske zadeve.

Koledar za prihodnji teden:

8. vel. serpana. Ss. Cirijak, Larg in Smaragd mm. — 9. S. Roman m. — 10. S. Lovrenec. — 11. S. Krištof. — 12. S. Klara dev. — 13. Ss. Hipolit in Kasijan. — 14. Deseta nedelja po Bink. S. Evzebij.

Zahvale:

Št. 64. Dvé leti sem bila tako hudo bolana, da sem že mislila, z mojim zdravjem ne bode nič; nobeden mi ni mogel nič pomagati; vse sem poskusila pri zdravnikih, pa ni pomagalo; obernem se še do Naše ljube Gospé, z zaupanjem opravljam devetdnevnic v letošnjem majniku in tudi moja žlahta z mano, in zadobila sem popolnoma zdravje. Češena in hvaljena bodi toraj od vsih ljudi N. lj. G. presv. Serca!
M. P.

Št. 65. Priporočena N. lj. G., sv. Jožefu in sv. Antonu za srečno doveršenje tehtne šolske zadeve, sem bila uslišana in očitno naznanjam naj serčniši zahvalo.
J. H.

Št. 66. Neka gospa, ki se je bila zmešana hudo ranila in je čez osem dni že kakor umirala, se je priporočena v bratovsko molitev N. lj. G. srečno ozdravila. Dobrotljivi Bog naj stokrat plača vse, kateri so iz bratovšine za njo molili.
J. F.

Št. 67. Priporočevavši se sv. Alojziju z 9dnevnicu itd. in po obljubi, da hočem v „Dan.“ razglasiti, ako bom uslišana, sem rešena zaderžka, ki me je zaderževal od vstopa v samostan; toraj očitno naznanim priserčno zahvalo temu velikemu pomočniku.
Jožefa C.

Št. 68. Uboga sirota je bila v nevarnosti precejšno škodo denarno terpeti. V tej veliki sili se je sv. Jožefu priporočila, in bila je srečno škode obvarovana. Priserčno se zahvaluje sv. Jožefu.

Iz Šent-Vida nad Ljubljano.

H. F.

V molitev priporočeni:

Že tri mesce bolna na nogah za zdravje. — Mati serčno priporoča svojega hudo bolnega otroka za zdravje, če je božja volja. Usliš. se razgl. — Sestra priporoča

svojega brata, ki že več lét ni bil pri spovedi, da bi se saj v sv. letu spreobernal in spokoril. — Bolna žena priporočena N. lj. G. presv. Serca in sv. Jožefu. Zahv. se nazn. — Žena v hudi telesni bolezni priporočena N. lj. G. in dušam v vicah. — Enako več terdovratnih grešnikov. — Bolna žena goreče priporočena v molitev vsim udom N. lj. G. presv. Serca in sv. Jožefu. Ako se ozdravi, se zahvala z imenom naznani. — Duhoven v prav terdovratni bolezni se živo priporoča v bratovsko molitev, da bi iz Jezusovega najsv. Serca na prošnjo M. D. in sv. Jožefa zadobil zdravje, ako je Božja volja. — Hudo bolna za zdravje, če je Bogu na čast. Zahv. se nazn. — Žena prav serčno priporoča pijančevanju in drugim nerodnostim vdanega moža za spreobrnjenje.

Zlate zerna za vsaki dan mesca.

8. vel. serp. V Božjo voljo popolnoma vdan človek bo premagal vse zadržke, ki mu v službi Božji na-proti prihajajo. (Vinc. P.)

9. Ako si spoznal v kakem delu, ki si ga pričel, da je taisto volja Božja, nadaljevaj ga s serčnostjo, kakor tudi je težavno. (Vinc. P.)

10. Moli zaupljivo; z molitvijo dosežeš, kar sicer z nobenim drugim pomočkom doseči ne moreš.

11. Na potu premagovanja samega sebe le en sam trenutek preživeti je koristniše, kakor 40 lét preživeti po svojih lastnih nagnjenjih. (Tauler.)

12. Strelec na eno oko zamiži, da svoj cilj bolje vidi; tako mi zatisnimo eno oko za posvetno, da drugo toliko ložej v Boga obračamo.

13. Majhno terpljenje poterpežljivo prenesti, to je brez mere več vredno, kakor mnoge in velike druge dobre dela. Nikar tedej ne kolni, če te kaj hudega zadene.

14. Majhen červiček skazi naj lepši sad, — tako tudi glodajoča strast spridi naj lepši serce.

Listek za raznoterosti.

Katoliška družba ima v torek, 9. t. m., zjutraj ob 5 navadno mesečno sv. mašo na Rožniku za svoje deležnike, po sv. maši darovanje za ubožne Vincencijeve družbe. Prijazno vabljeni!

Za Porcijunkulo se je tudi letos silo ljudstva vdeležilo ss. zakramentov in odpustkov. Bog daj obilno sadú za sv. Cerkev in za duše v vicah!

Ali bo kaj s študentovsko kuhinjo? Okoli 30 lanských se je zanaprej priporočalo, in zopet novih kandidatov ni prav malo. Ali čemo, ali nočemo?

„Ljudstvo se mi smili.“ — Ako bi iz cele dežele! po malem kaj kapalo, bi se dalo precej storiti in nikogar bi zato žep ne bolel. Financ-minister je pa vendar tako mošk, da zastoj noče ne vinarja. Za posojevalce toraj stavi te-le koristne in naj koristniše predloge:

1. Vsake kvatre bode opravljena ena sv. maša v Šenklašču pri Naši ljubi Gospej presv. Serca za dobrotnike, in sicer: pri vsakem zlasti za rešenje iz njegovih naj hujših zadržg ali težáv in za spolnjenje njegovih naj gorečnijih pravičnijh željá.

2. Pri vsaki sv. maši pa bode naredil poseben spomin ali „Memento“ za dobrotnike v ravno ta namen.

3. Vsak, ki kaj daruje za ubožne šolce, je že samo s tem priporočen v bratovske prošnje N. lj. G. presv. Serca, v kakoršni koli potrebi se znajde.

4. Vsak podpiran učenec, ako je pošten, moli vsak dan saj en očenaš in češenamarijo za dobrotnike.

5. Financ-minister sam je posebno pri volji: takim prijateljem ubožne mladine poslužiti in postreči, v čimur se dá, — samo z denarom ne.

Ako v teh tednih počitnic priferči toliko golobičev, da bo kam kazalo, se bo nadaljevala pomoč, ki dohaja naj potrebnijim sinovom, in s tim njih staršem in deželi sami, kakor veste.

K temu naj pritaknemo še poročilo podpiranih iz orgljarske šole in iz začetnijh šol.

Iz orgljarske šole je eden iz Novega mesta, eden pa rojen v Slov. gradcu (zdaj na Kranjskem), oba prav pridna in poštena; 1 je med letom odstopil. Iz začetnijh razredov jih je 16, kterih 2 sta malo pred koncem odletela, družijh 14 je pošteno izdelalo (2 sta celó med pohvaljenimi, in sicer eden naj prvi v šoli). Izmed teh jih kacijh 8—10 želi prestopiti v gimnazijo, drugi so še v nižijh razredijh. Razun dveh izostalih so vsi doma s kmetov in skor vsi pridni, zmožni dečki.

O počitnicah dobivata samo še dva nekoliko živeža.

Na Brezovici pri Ljubljani je 3. t. m. (v sredo) pet duhovnov obhajalo svojo 40letnico, namreč č. g. : Dekan Silv. Keše, župniki Fr. Karun, Jan. Potočnik, Šim. Kosmač, pa Jož. Sterbenec (poslednja 2 v pokoju). Imeli so sv. mašo, molitve in potem pri pri-ljudnem domačem gosp. župniku veselo pogostovanje. Popoldne jih je pozdravilo več ljubljanskih prijateljev. Bog obrani verle gg. 40letnike še mnoge leta!

V Borovnici bodo preč. gosp. ondotni župnik Anton Jugovic obhajali svojo zlato mašo 21. t. m. Rojeni 18. pros. 1806 v Stari loki — so bili posvečeni 19. jul. 1831. Bog daj srečo!

Na Dobrovi je bil preteklo nedeljo med veliko slovesnostjo postavljen in po preč. P. gvardijanu Kalistu blagoslovljen stari lepi križev pot od znanega starodavnega mojstra Leirer-ja, ki je bil dozdej v podružnici. Slovesni govor so imeli č. P. Jožef, veliko mašo pa P. gvardijan med veliko azistencijo.

Vedni požari! V Dobračevu pri Žiréh je končanih 15 hiš z vsimi poslopji in pridelki, obleka itd. in celó en bolan mladeneč. — V Knežaku 1. t. m. 38 hiš z vsimi drugimi poslopji, zavarovanih le kacijh 12; — v Cerkljah 38 hiš. — Vsi prosijo pomoči.

Duhovske spremembe.

V Ljubljanski škofiji: Č. g. Andrej Šimenec, duhovni pomočnik v št.-Rupertu, je postal župnik v št.-Jurji pri Šmarji ter je bil v nedeljo, 31. mal. serp., slovesno vmeščen.

Dobrotni darovi.

Za študentovsko kuhinjo: Č. g. Šimen Kosmač 5 gl. — Zbirka pri obletnici po r. č. g. Jerančiču v Moravčah 5 gl. — Iz Idrije 50 sld.

Za cerkev Jezusovega presv. Serca v Ljubljani: Dve sestri 2 gl. v star. dvajset.

Za opravo ubožnijh farnijh cerkev naše škofije: Iz Černuč č. g. župnik s farani 10 gl.

Za sv. leto: Po č. g. J. Porentu 1 gl.

Za zvonove v Štangi: Neimenovana 5 gl.

Za Bosno: Kat. Jalen 1 gl.

(Drugi dar. prih.)